

CETĂȚENI AI IERUSALIMULUI

„După ce s-a zidit zidul și am pus ușile porților, au fost puși în slujbele lor ușierii, cântăreții și leviții. Am poruncit fratelui meu Hanani, și lui Hanania, căpetenia cetățuiei Ierusalimului, om care întrecea pe mulți prin evlavie și prin frica lui de Dumnezeu, și le-am zis: «Să nu se deschidă porțile Ierusalimului înaintea de căldura soarelui, și ușile să fie închise cu încuietorile, în fața voastră. Locuitorii Ierusalimului să facă de strajă, fiecare la locul lui, înaintea casei lui». Cetatea era încăpătoare și mare, dar popor era puțin în ea, și casele nu erau zidite. Dumnezeul meu mi-a pus în inimă gândul să adun pe mai mari, pe dregători și poporul, ca să-i număr. Am găsit o carte cu spițele de neam ale celor ce se suiseră întâi din robie, și am văzut scris în ea cele ce urmează. Iată pe cei din țară cari s-au întors din robie, din aceia pe cari îi luase robi Nebucadnețar, împăratul Babilonului, și cari s-au întors la Ierusalim și în Iuda, fiecare în cetatea lui. Au plecat cu Zorobabel, Iosua, Neemia, Azaria, Ramia, Nahamani, Mardoheu, Bilșan, Misperet, Bigvai, Nehum, Baana. Numărul bărbaților din poporul lui Israel...

Iată pe cei ce au plecat din Tel-Melah, din Tel-Harșa, din Cherub-Adon, și din Imer, și care n-au putut să-și arate casa părintească și neamul, ca dovadă că erau din Israel. Fiii lui Delaia, fiii lui Tobia, fiii lui Necoda, șase sute patruzeci și doi. Și dintre preoți:

fiii lui Hobaia, fiii lui Hacoț, fiii lui Barzilai, care luase de nevastă pe una din fetele lui Barzilai, Galaaditul, și a fost numit cu numele lor. Și-au căutat cartea spițelor neamului lor, dar n-au găsit-o. De aceea au fost dați afară din preoție, și dregătorul le-a spus să nu mănânce din lucrurile prea sfinte până nu va întreba un preot pe Urim și Tunim. Adunarea întregă era de patruzeci și două de mii trei sute șasezeci de inși, afară de robii și roabele lor, în număr de șapte mii trei sute treizeci și șapte. Printre ei se aflau două sute patruzeci și cinci de cântăreți și cântărețe. Aveau șapte sute treizeci și șase de cai, două sute patruzeci și cinci de catări, patru sute treizeci și cinci de cămile, și șase mii șapte sute douăzeci de măgari. Mulți din capii de familie au făcut daruri pentru lucrare. Dregătorul a dat vistieriei o mie de darici de aur, cincizeci de potire, cinci sute treizeci de veșminte preotești. Capii de familie au dat în vistieria lucrării douăzeci de mii de darici de aur și două mii două sute de mine de argint. Celălalt popor a dat douăzeci de mii de darici de aur, două mii de mine de argint, și șasezeci și șapte de veșminte preotești. Preoții și leviții, ușierii, cântăreții, oamenii din popor, slujitorii Templului și tot Israelul s-au așezat în cetățile lor.“

***

În capitolul 7 din cartea lui Neemia, constatăm un moment de cotitură decisivă în istoria zidirii Ierusalimului.

În capitolele precedente se relatează despre lucrările de reconstrucție; se spune cum s-a cărat molozul și s-au astupat spărturile din ziduri; de asemenea, se vorbește despre numeroasele încercări ale dușmanului de a întrerupe lucrările și despre râvna lucrătorilor deprinși deopotrivă cu lucrul și vegherea. Dar fiindcă ceea ce se petrecea la Ierusalim era opera lui Dumnezeu, lucrarea a reușit, fapt pe

care au fost nevoiți să-l recunoască și dușmanii, după cum citim la capitolul 6.16: „*Când au auzit toți vrăjmașii noștri, s-au temut toate popoarele dimprejurul nostru; s-au smerit foarte mult și au cunoscut că lucrarea se făcuse prin voia Dumnezeului nostru*“.

Odată încheiate lucrările de restaurare a zidurilor de apărare ale cetății, începe lucrarea de construcție în interior. După consolidarea apărării, urmează întărirea lăuntrică. Aceasta reprezintă cotitura din partea a doua a cărții lui Neemia, respectiv capitolele 7-13, unde se vorbește despre opera de reconstrucție a interiorului orașului. La cap. 7.4, citim următoarele: „*Cetatea era încăpătoare și mare, dar popor era puțin în ea, și casele nu erau zidite*“.

În marea operă de reconstrucție a orașului, se văd lămurit înțelepciunea și priceperea care i-au fost dăruite de Dumnezeu lui Neemia, acest rob al Său devotat, credincios și ascultător de El în toate privințele.

Neemia nu începe lucrarea din interiorul Ierusalimului, prin zidirea caselor sau a Templului, ci el se focalizează mai întâi pe stabilirea drepturilor cetățenești ale locuitorilor Ierusalimului. Vrea, întâi de toate, să știe starea reală a cetățenilor. Pentru ca Ierusalimul să-și poată îndeplini menirea care îi revine în afară, printre celelalte națiuni și totodată să domnească pacea și bunăstarea în interiorul cetății, trebuie să fie instalat un sistem administrativ sănătos și să li se asigure cetățenilor un climat de ordine socială.

Tot astfel și în Noul Legământ, la zidirea Ierusalimului duhovnicesc, a Bisericii lui Cristos, se poate lucra eficient numai atunci când mădulele Trupului Său stăruiesc unite în dragoste. Și aici se impune un climat de ordine și bună rânduială, fiecare credincios având datoria să stea sub disciplina Duhului lui Dumnezeu și să umble în sfințenie.

În a doua parte a lucrării sale, cea din interiorul Ierusalimului, Neemia nu se mărginește la aspectele formale, cum se întâmplă adesea la alcătuirea multor societăți sau

cluburi, unde problemele organizatorice, statutele și regulamentele joacă rolul principal, ci Neemia începe cu ceea ce prezintă o importanță decisivă. El cercetează dreptul de cetățean al fiecărui locuitor al Ierusalimului. Fiecare trebuie să-și dovedească statutul său juriidic și anume, dacă este prin naștere cetățean al Ierusalimului, cum spune versetul 5: „*Dumnezeul meu mi-a pus în inimă gândul să adun pe mai-mari, pe dregători și poporul, ca să-i număr. Am găsit o carte cu spițele de neam ale celor ce se suiseră întâi din robie*“.

Neemia nu urmărește doar organizarea unei comunități oarecare și nu are în vedere o anumită formă de organizare socială, ci scopul său este alcătuirea unui organism obștesc viabil, cu omogenitate lăuntrică. El nu vrea doar o cetate cu mulți locuitori ci cu lucrători buni, și caută niște buni cetățeni, o populație care să fie convinsă de oblăduirea divină și să-și asume în cunoștință de cauză responsabilitățile care îi revin. Or, chiar aceasta este tema acestui capitol: cine sunt cetățenii adevărați ai Ierusalimului?

1. Cine are dreptul la cetățenie în orașul lui Dumnezeu? Cine aparține în mod legal Bisericii lui Cristos? Suntem noi oare socotiți cetățeni ai Noului Ierusalim și urmași adevărați ai lui Cristos? De această întrebare esențială depinde toată lucrarea noastră pentru Domnul, întreaga noastră viață de slujire creștină.

Procedul lui Neemia ne ajută să înțelegem cine aparține poporului credincios și devotat Domnului. Nu era ușor de stabilit acest lucru. Numele și limba nu erau suficiente pentru a stabili cetățenia locuitorilor. Confesiunea și purtarea pioasă nu sunt criterii pe baza cărora se poate stabili calitatea de urmaș al lui Cristos, fiindcă orice aspect formal poate induce în eroare, aparențele fiind înșelătoare. În timpul robiei îndelungate, a celor 70 de ani petrecuți la Babilon, se amestecaseră mulți străini printre iudei. Se

spune chiar că familia de nobili evrei se încuscriseră cu neamul lui Tobia, marele dușman al evreilor. Exista un singur mod prin care se putea stabili cu certitudine cine era cetățean legal al Ierusalimului, și anume cartea genealogiilor, care indica obârșia fiecăruia. Azi îi corespunde certificatul de naștere sau registrul de stare civilă. Neemia, însă, după ce a întreprins unele cercetări a dat peste registrul în care erau înscrise persoanele întoarse din robie. Aici avem o expresie minunată și cu tâlc: „**celor ce se suiseră întâi din robie**“. Acesta este primul semn al cetățenilor Ierusalimului, așa se numesc și cetățenii Noului Legământ, membrii Bisericii lui Cristos.

Ceva mai înainte, toți cei din Ierusalim fuseseră numiți „**robi**“. Firește că printre cele 42 000 de persoane care se aflau în Ierusalim, existau mari diferențe: unii erau nobili, alții oameni simpli; unii erau preoți și leviți, alții oameni de rând; însă, toți aveau o denumire comună, fiind numiți „**robi**“.

Să ne gândim puțin cine sunt, în lumina Noului Testament, cetățenii Ierusalimului duhovnicesc și membrii adevărați ai Bisericii lui Cristos. Trebuie să afirmăm că, așa cum a fost în cazul locuitorilor Ierusalimului, avem și aici o denumire comună; cu toții am fost robi, morți în greșeli și păcate, oameni pierduți, fără Dumnezeu și fără nici o speranță, așa încât la un moment dat apostolul Pavel afirmă: „**Nu este nici o deosebire. Căci toți au păcătuit, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu**“ (Rom. 3.23). Cu toții am păcătuit și cu toții am ajuns lipsiți de slava lui Dumnezeu.

Da, așa au fost toți cetățenii Ierusalimului duhovnicesc, cei ce sunt „**aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți**“ (Col. 3.12); „**împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu**“ (Ef. 2.19). Potrivit afirmației lui Pavel, toți suntem, în ce privește obârșia, oameni păcătoși, lipsiți de slava lui Dumnezeu. Sfinți din naștere nu există, ci toți

oamenii se nasc cu o fire păcătoasă, toți moștenesc păcatul strămoșesc. Însă, Noul Testament descrie modul în care mulți păcătoși au devenit membri ai Bisericii lui Cristos, mădulare ale Trupului Său. De exemplu, îl întâlnim pe tâlharul răstignit împreună cu Mântuitorul, un om respins de societate, dar pe care Cristos îl asigură: „**Adevărat îți spun: astăzi vei fi cu Mine în Rai**“. Apoi vedem mulți vameși, păcătoși, femei stricate, care au stat la masă cu Domnul Isus. De asemenea, citim despre o femeie cunoscută tuturor ca o mare păcătoasă care spală picioarele lui Cristos, în casa fariseului Simon. Oameni de tot felul, aflați în situațiile cele mai jalnice și trăind în păcatele cele mai josnice, venind la Domnul Isus au fost iertați și înobilizați primind mântuirea Lui. Aceasta ne aduce aminte de cuvintele apostolului Pavel, care mărturisește: „**Printre voi nu sunt mulți înțelepți în felul lumii, nici mulți puternici, nici mulți de neam ales. Dar Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari. Și Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii, și lucrurile disprețuite, ba încă lucrurile care nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt; pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu**“ (1 Cor. 1.26-29).

Da, iată cum este descrisă obârșia cetățenilor Ierusalimului: în primul rând, ei sunt identificați prin cuvântul „**robi**“. Tot astfel sunt numiți și păcătoșii osândiți în fața judecății drepte și a sfințeniei lui Dumnezeu. Ei sunt și rămân conștienți de originea lor păcătoasă, dar au devenit niște păcătoși iertați. Ei nu vor uita niciodată ce au fost, atâta timp cât inima lor este înobilată de smerenie și adevărată închinăciune, preamărind gloria și îndurarea nemărginită a lui Cristos, Care i-a dezrobit și le-a iertat păcatele.

2. Iată un al doilea semn după care erau identificați adevărații cetățeni ai Ierusalimului. Ei sunt denumiți „robi”, dar nu numai atât, ci robi care „s-au întors din robie”.

Valoarea acestor oameni crește prin faptul că ei n-au rămas robi toată viața, ci s-au întors din robie, așa cum citim la versetul 6: „...*cei din țară care s-au întors din robie la Ierusalim și în Iuda, fiecare în cetatea lui*”. Dar se pune întrebarea: Cum s-au putut întoarce oamenii aceștia din robie la Ierusalim și în Iuda? S-au putut elibera singuri? Au fugit din captivitate? Nicidecum. Ar fi fost ceva imposibil. Neemia spune că „*mâna cea bună a lui Dumnezeu*”, Care a lăsat să fie duși în robie cu ani în urmă, din cauza răzvrătirilor și păcatelor lor, le ajutase acum să se întoarcă înapoi din robie.

Deci, înainte de toate, ei erau considerați ca niște răscumpărați ai Domnului. Așa îi vede și proorocul Isaia, când vorbește în profetia sa despre eliberarea prinșilor de război: „*Cei izbăviți de Domnul se vor întoarce, și vor merge spre Sion cu cântece de biruință. O bucurie veșnică le va încununa capul, veselia și bucuria îi vor apuca, iar durerea și gemetele vor fugi*” (Is. 35.10).

Da, Domnul i-a izbăvit. De aceea răsună de pe buzele lor cântări de biruință. Iar psalmistul evocă: „*Când a adus Domnul înapoi pe prinșii de război ai Sionului, parcă visam. Atunci gura ne era plină de strigăte de bucurie, și limba de cântări de veselie. Atunci se spunea printre neamuri: «Domnul a făcut mari lucruri pentru ei!» Da, Domnul a făcut mari lucruri pentru noi, și de aceea suntem plini de bucurie*” (Ps. 126. 1-3). Fiind izbăviți de Domnul Însuși, această izbăvire este considerată ca o minune divină, repatrierea lor făcând să răsune „cântece de biruință”.

Și în Noul Testament observăm acest al doilea semn distinctiv al adevăraților copii ai lui Dumnezeu. În definitiv,

cine sunt ei? Ei sunt aceia care „s-au întors” din robia păcatului și morții, dar nu prin propriile forțe, ci numai prin puterea minunată a harului divin, arătat prin Isus Cristos. Asemenea lor, și noi suntem izbăviți Domnului, și, în această calitate, cunoaștem prețul care a fost plătit pentru izbăvirea noastră, și anume sângele prețios al Mielului lui Dumnezeu, Care, din dragoste pentru noi, S-a jertfit pe crucea de pe Golgota. Sfânta Scriptură spune:

„*Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpărați din felul deșert de viață, pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Cristos, Mielul fără cusur și fără prihană*” (1 Pet. 1.18-19). De aceea, în Noul Ierusalim, în inima și pe buzele celor izbăviți, va înflori cântarea de laudă, care trebuie să răsune în veșnicie, înaintea tronului măreț, așa cum spune Apocalipsa 1.5b-6: „*A Lui, Care ne iubește, Care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său, și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său: a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor!*”

Minunata realitate a mântuirii noastre prin sângele Mielului, a fost dintotdeauna un motiv de laudă pentru urmașii Domnului, dar a cauzat și mare necaz minții omenesci. Firește că mulți oameni simt povara dureroasă a robiei, și tânjesc mereu după izbăvire din starea lor păcătoasă, zbatându-se să se salveze. Dar ei nu pot pricepe un lucru: acest preț plătit de Cristos pentru răscumpărarea lor reală de sub puterea păcatului, și nu pot accepta mântuirea lor numai prin credință - mulți nu pot admite așa ceva, și atunci mai degrabă se răzvrătesc. Vor mai curând să se zbată din toate puterile, să lupte pentru a se elibera prin propriile forțe din robie, ca apoi să urce treptele Ierusalimului, ca și când n-ar avea nevoie de altceva. Deviza lor este: „Răscumpără-te singur!” Ei declară : „Noi nu avem nevoie de Cristos!” Și totuși nu există altă cale pentru

răscumpărarea sufletelor, decât calea umilă a Mielului divin, calea smerită a pocăinței, acceptarea prin credință a prețului așa de scump plătit de Dumnezeu Însuși pentru noi.

Oare vestea Evangheliei nu ne mișcă inima? Valoarea mântuirii noastre constă tocmai în prețul plătit de Dumnezeu, pentru răscumpărarea sufletului omenesc. Dacă sufletul nostru n-ar avea decât o valoare materială, s-ar fi găsit o cale să fie răscumpărat printr-o valoare materială, poate cu aur, argint sau pietre scumpe! Însă, deoarece mântuirea noastră a fost realizată cu prețul vieții Fiului lui Dumnezeu, tocmai aceasta dovedește valoarea mântuirii noastre: am primit viața divină și suntem izbăviții lui Dumnezeu. Deși păcatul a cărui gravitate nu poate fi descrisă ne-a rupt legătura cu Dumnezeu și ne-a distrus chipul și asemănarea noastră cu Creatorul, totuși El spune în Cartea Sfântă: „*pentru că ai preț în ochii Mei*“. Da, avem valoare în ochii lui Dumnezeu, suntem prețuiți și iubiți de El. Suntem un popor pe care El Și l-a câștigat; am primit suflare de viață din Duhul Său și suntem părtași firii dumnezeiești. De aceea, ființa noastră Îi aparține în întregime lui Dumnezeu.

De fapt, poate că mai simțim efectele robiei păcatului și suferim timp îndelungat încătușarea pornirilor noastre rele, dar în interiorul nostru ne mistuie dorul după izbăvire și sfințire. Nu este cazul să continuăm a trăi în starea aceasta, ci trebuie să credem din toată inima vestea izbăvirii aduse prin jertfa Domnului Isus Cristos și să ne-o însușim printr-o credință deplină în promisiunea divină potrivit căreia „*tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu*“ (Ioan 1.12).

Să ne cercetăm, cu toată seriozitatea, pentru a ști dacă facem și noi parte dintre cei care s-au întors cu adevărat din robia păcatului și sunt cetățenii Noului Ierusalim sau, altfel spus, care au pășit pe drumul crucii printr-o credință

adevărată. Putem cânta și noi, cu toată bucuria, imnul celor răscumpărați de Domnul?

Sau încă zăcem sub jugul dureros al robiei, fără speranță de izbăvire? Oare ne-am atârnat și noi harpele în copaci, așa cum au făcut copiii Ierusalimului duși în robie la Babilon, când nu aveau răgazul să cânte în fața dușmanului (Ps. 137.2)? Sau poate că ne mulțumim să trăim în Ierusalim ca niște locuitori fără drept de cetățenie? Poate că de ochii lumii frecventăm din când în când o biserică, dar inima noastră nu-i lipită total de adevărul lui Cristos, Care vrea să fim mădulele ale Trupului Său duhovnicesc. Sau poate că pozăm ca oameni evlavioși, aparent preocupați de adevărul Evangheliei, dar, în realitate, nu suntem născuți din nou, n-am devenit părtași firii dumnezeiești, ci ne asemănăm cu Nicodim căruia Domnul Isus i-a zis: „*Trebuie să vă nașteți din nou*“.

Aceste întrebări directe și personale ne deschid calea spre un al treilea semn caracteristic cetățenilor Ierusalimului.

3. Fiecare dintre ei trebuia să poată dovedi înscrierea numelui său în „*cartea spițelor neamului lor*“, cum se spune la versetul 64, adică apartenența la poporul lui Dumnezeu. În versetul 61, se spune că „*unii n-au putut să-și arate casa părintească și neamul, ca dovadă că erau din Israel*“. Iar la vers. 64, citim că unii dintre preoți au fost scoși din preoție, după ce „*și-au căutat cartea spițelor neamului lor, dar n-au găsit-o*“.

Această situație ne face să ne gândim asupra siguranței mântuirii noastre.

Oare se poate ști precis, sub Noul Legământ, dacă suntem copiii lui Dumnezeu, răscumpărații Lui, oameni născuți din nou și iubiți de Domnul? Există oare și în Ierusalim duhovnicesc vreo carte a neamului, vreun „certificat de naștere“? Cum putem dovedi poziția noastră de creștini?

Firește că mulți ar dori să se afle în posesia unui act doveditor provenit din partea lui Dumnezeu, care să le garanteze că sunt mântuiți, să le dea certitudine cu privire la situația lor. Există o mulțime de creștini care își eliberează ei înșiși un fel de „certificat” ieftin de om mântuit. Ei consideră că prin săvârșirea unor acte religioase, prin pocăință și botez, au câștigat o maturitate suficientă ca să fie membri într-o biserică, dar de aici încolo nu le mai pasă de viața bisericească. Și-au făcut datoria și gata! Desigur că ei nu comit fapte josnice și brutale, ba chiar evită lucrurile lumești, citesc Biblia și urmăresc îndemnurile referitoare la o viață de sfințenie. În felul acesta, mulți au impresia că numele lor este scris în Cartea Vieții și că au devenit pe drept cuvânt cetățenii Ierusalimului. Totuși în spatele acestor bune intenții de mântuire se poate lesne ascunde o înșelăciune pioasă – da, chiar o gravă viclenie, care caută să ne împingă sufletul într-o pietate ieftină, ca apoi să ne poată distruge mai ușor credința în Cristos.

Sunt alții care, dimpotrivă, nu acordă nici o importanță mântuirii sufletului lor; ei sunt preocupați de lucrurile acestei lumi, de plăcerile vieții de acum. Ei vor să se bucure deja aici pe pământ de dreptul de cetățean al Ierusalimului, fără să-și dea seama că pretenția aceasta poate fi periculoasă și nejustificată. Cine are dreptate? Unde este adevărul?

Din multele mărturii cuprinse în Noul Testament, să ne aducem aminte de un cuvânt spus de apostolul Pavel: „**Însuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu**” (Rom. 8.16). Iată, deci, o mărturie clară referitoare la calitatea noastră de copii ai lui Dumnezeu.

Sensul acestui cuvânt este că pe de-o parte ni se spune că niciodată nu vom fi în stare să ne însușim certitudinea filiațiunii noastre de cetățeni ai Ierusalimului, iar pe altă parte că putem avea această certitudine. Cine ne-o dă deci? Și cum? Spune apostolul Pavel: „**Însuși Duhul adeverește**

împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu!”

Să prindem bine sensul acestei mărturii: nu duhul nostru, nici vreun duhovnic, nici structura organizatorică a Bisericii, ci numai Duhul Sfânt „**adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu**”. Duhul Sfânt săvârșește în inima omului minunea pocăinței și a nașterii din nou, El este Persoana care ne împărtășește izbăvirea lui Isus Cristos, făcând-o eficientă în viața noastră. Numai Duhul Sfânt ne poate duce din robia Diavolului, spre Ierusalimul duhovnicesc; din starea de întuneric, spre lumina adevărată; din încătușarea păcatului, spre libertatea glorioasă a copiilor lui Dumnezeu; El ne poate acorda siguranța mântuirii noastre, astfel încât să ne dăm seama de valoarea acestei mântuirii și a dreptului de cetățenie în Ierusalimul spiritual, care ne este oferit ca un dar curat al harului divin, ca un răspuns dat credinței în Cristos Mântuitorul. Putem fi bucuroși și pe deplin mulțumiți că nu depindem de sentimentele noastre schimbătoare, ci că există o certitudine absolută, fermă și veșnică în privința mântuirii, care ne este oferită gratuit și pe care nici Diavolul nu ne-o poate răpi.

Dar pe ce se întemeiază această certitudine? În ce mâini se află „certificatul de naștere” care atestă că suntem cetățeni ai Ierusalimului duhovnicesc? Desigur că nu în mâinile noastre. Nici sentimentele, nici mintea noastră, nici registrul Bisericii nu ne oferă garanția că suntem copii ai lui Dumnezeu; dacă certitudinea noastră ar fi depins de ele, am fi pierdut-o cu toții de multă vreme.

Da, certificatul nostru de naștere se află în mâinile lui Isus Cristos, Mântuitorul și Izbăvitorul nostru. El Însuși este Garantul mântuirii noastre, fiindcă El ne-a iubit și ne-a mântuit cu sângele Lui scump. Numai prin El, pe baza legăturii pe care o păstrăm cu El prin credință, avem dreptul de cetățeni ai Ierusalimului duhovnicesc și aparținem

poporului răscumpărat care are parte de o sfințire veritabilă. Cuvintele pe care i le-a spus Mântuitorul tâlharului de pe cruce care s-a pocăit au constituit pentru el „certificatul de naștere“ pe baza căruia a putut intra în Rai: **„Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în Rai“**. El zisese doar: **„Doamne, adu-Ți aminte de mine, când vei veni în Împărăția Ta!“** Fără Cristos nu există mântuire. Dacă păstrăm legătura cu Cristos, încredințându-ne în brațele Sale, cu tot ce avem și suntem, și bizuindu-ne pe purtarea Lui de grijă, atunci vom experimenta o profundă certitudine a mântuirii noastre: vom fi ferm convinși că suntem cetățeni ai Ierusalimului duhovnicesc, pe temeiul propriei afirmații a lui Cristos, când spune: **„Tatăl Meu, Care Mi le-a dat, este mai mare decât toți; și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu“** (Ioan 10.29).

Domnul Isus Cristos, și numai El, ne garantează izbăvirea, sfințirea, mântuirea și fericirea noastră. Toate aceste lucruri le avem prin minunata noastră credință.

Dar s-ar putea întâmpla, la un moment dat, să ajungem într-o situație dificilă, așa cum a fost cazul, pe vremea lui Neemia, cu unii locuitori din Ierusalim, care nu și-au putut dovedi obârșia în cartea neamului lor. Firește că se poate pierde cumva „cartea neamului“, deși am ajuns la convingerea că suntem mântuiți, sau chiar îndeplinim o slujbă duhovnicească pentru zidirea Bisericii lui Cristos. Se poate întâmpla un lucru și mai grav, după cum se spune la Evrei 6.4, 5: **„Căci cei ce au fost luminați odată, și au gustat darul ceresc, și s-au făcut părtași Duhului Sfânt, și au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și puterile veacului viitor, și care totuși au căzut“**. Există pericolul de a rupe legătura cu Dumnezeu, de a pierde dreptul de cetățean al Ierusalimului duhovnicesc. Aceasta se întâmplă atunci când cineva a părăsit definitiv calea mântuirii și s-a desprins conștient de Domnul Isus Cristos; în asemenea condiții, pocăința și înnoirea vieții devin imposibile, fiindcă

„L-a răstignit din nou pe Fiul lui Dumnezeu“, călcând în picioare valoarea mântuirii!

Este teribil să pierzi dreptul de cetățean al Ierusalimului duhovnicesc din propria-ți vină! Gândiți-vă numai ce ar însemna să ajungem mântuiți și să beneficiem de izbăvirea câștigată de Domnul Isus Cristos, iar apoi să ne lăsăm împinși afară, în întunericul groaznic al osândeii!!! Cum se poate întâmpla așa ceva? Nu se ajunge aici dintr-odată, ci în mod treptat. Se începe printr-o slăbire a vieții de legătură cu Dumnezeu, ca urmare a neglijării rugăciunii; apoi pătrunde nepăsarea, lipsa de preocupare pentru o trăire cu adevărat creștină, neascultarea și, în final, se ajunge să căpătarea unor deprinderi păcătoase, ceea ce Îl întristează pe Duhul Sfânt. Legământul încheiat cu Cristos se destramă, credința este afectată. Diavolul câștigă treptat teren în mintea și inima noastră, ne prinde în lațurile sale, ne inspiră gândurile sale așa încât să nu ne mai intereseze mântuirea și să nu-i mai acordăm valoarea ei reală. Lumina lăuntrică se stinge și Scriptura nu ne mai hrănește inima, iar cercetarea ei nu ne mai preocupă. În chipul acesta, pierdem din nou dreptul de cetățeni ai Ierusalimului spiritual.

De aceea, trebuie să fim foarte atenți la învățăturile care se desprind din cartea lui Neemia. El era foarte conștient ce pericol reprezenta Sanbalat pentru constructorii Ierusalimului, pândind cetatea fără încetare și amenințându-i pe cetățenii săi. Nu-i suficientă refacerea zidurilor și restaurarea porților. La versetul 3, se spune că Neemia a poruncit **„să nu se deschidă porțile Ierusalimului înaintea căldurii soarelui, și ușile să fie închise cu incuietorile“**. Învățătura pe care o desprindem de aici este să fim atenți ca nu cumva să se strecoare Vrăjmașul apropiindu-se de noi în zorii dimineții. Să luăm seama ca nu cumva să ne ia prin surprindere. Orice contact cu dușmanul trebuie să fie evitat cu strășnicie. Neemia dorește numai

niște cetățeni izbăviți din robie și locuitori loiali ai Ierusalimului, ci caută cetățeni care să nu întrețină nici o legătură dubioasă cu forțele răului. Numai așa poate cetatea să-și păstreze liniștea și cetățenii ei să fie în siguranță.

Acest principiu se aplică și Bisericii lui Cristos. La fel trebuie să procedeze locuitorii Ierusalimului duhovnicesc. Cristos vrea ca urmașii Lui să nu fie doar niște oameni izbăviți din robia păcatului. El dorește să-și formeze ucenici care au rupt orice relație dubioasă, compromițătoare și dăunătoare sufletului, slujitori credincioși care se feresc de destrăbălările lumești. De aceea, fiecare creștin trebuie să-și închidă porțile sufletului pentru ca vrăjmașul să nu poată pătrunde, să pună zăvoarele inimii împiedicând intrarea lumii în viața sa.

Să stăruim în credința dată sfinților odată pentru totdeauna, supunându-ne disciplinei Duhului Sfânt! Atunci Diavolul nu ne va putea face nici un rău, nu ne va fura cartea neamului nostru. Să ne ajute Domnul a putea cuprinde promisiunea Sa minunată pe care ne-o face prin proorocul Isaia: *„Cum își întind păsările aripile peste puii lor, așa va ocroti Domnul oștirilor Ierusalimul, îl va ocroti și-l va izbăvi, îl va cruța și-l va mântui. Întoarceți-vă la Acela de la care v-ați abătut mult, copiii ai lui Israel“* (Is. 31.5-6).